

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

SORIN
OPREA

DOMINIC

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV • 2020

Cuprins

1.....	5
2.....	26
3.....	34
4.....	44
5.....	51
6.....	55
7.....	63
8.....	71
9.....	77
10.....	84
11.....	87
12.....	93
13.....	102
14.....	108
15.....	112
16.....	117
17.....	126
18.....	129
19.....	139
20.....	146
21.....	150
22.....	161

23.....	165
24.....	169
25.....	173
26.....	182
27.....	187
28.....	194
29.....	197
30.....	204
31.....	214
32.....	219
33.....	227
34.....	231
EPILOG.....	249

1.

Mergea grăbit fără să privească în jur, cu capul aplecat și mâinile în buzunarele gecii de fâș, obligând oamenii care treceau pe trotuar să se dea la o parte din calea lui. Unii se uitau strâmb, dar pe el nu-l interesa.

Era agitat, iar prin minte îi treceau tot felul de gânduri.

Cu câteva luni în urmă, la Madrid, Jorge îi prezentase noua lui achiziție, femeia aceea senzuală, care îl privise într-un anumit fel. Nu i-a plăcut, pentru că el știa bine ce înseamnă un intrus în afacere. A devenit și mai suspicios când Jorge i-a spus că lucrează cu ea la colectarea taxelor de la fetele de pe stradă.

Simțea de fiecare dată pericolul, dar nu lua hotărâri pripite. N-a făcut-o nici atunci. Chiar dacă nu-l suporta, lucra cu Jorge în afacerile din Spania. Știa că are spate, că doar îi fusese recomandat de un grup de combinatori din Ibiza. Și de ei depindea ca el să-și extindă afacerile pe piața de pe insulă.

Nu înțelegea de ce Jorge apăruse cu fufa după el. Chestia asta îl enerva foarte tare. Dar ce putea să facă?

Învățase de la început că în meseria asta, femeile, ATM-uri cum le spunea, sunt doar instrumente de făcut bani, nu parteneri de afaceri. Așa îl educaseră șefii bătrâni, mentorii lui.

Mai grav era că fâța a fost de față și când au discutat de marfa nouă, pentru stradă. Deja știa prea multe.

Numai că el, Marian Dinicescu, Grizzly cum era cunoscut în lumea lor, nu va permite ca mersul lucrurilor să fie stricat de muieri apărute din senin. Așa gândise mereu: femeile sunt pericolul numărul unu.

Se lovi de vreo două ori cu silueta lui impunătoare de persoanele pe lângă care trecu și bombăni când acestea se luară de el. Nu avea însă timp de ceartă, pentru că deja se înserase și trupa de noapte trebuia să iasă la produs. Iar Niki, omul lui, se ducea cu ele spre locurile unde clienții așteptau deja.

Traversă în fugă șoseaua printre mașinile care îl claxonau fără încetare și intră pe străduța pietruită, cu case decolorate de soarele sudului. Se opri în fața uneia cu ferestre înalte. Ciocăni în geam de două ori. Perdeaua se mișcă și, imediat după aceea, ușa se deschise. Grizzly intră repede.

— Ce faceți, mă, aici, nu sunteți gata?, îl certă el pe bărbatul burtos, care rămăsese perplex.

— Șefule, te așteptam mâine. N-am plecat, că stau după parașutele astea. Cică ele se pregătește. Se spoiește pe ochi și se-mbracă cu ațele alea ale lor, ca să li se vadă toate șuncile, turui Niki la foc automat.

Grizzly ridică mâna și îl opri. Nu-l înghițea deloc, pentru că în ultima vreme și-o cam luase în cap.

— Îi ai la tine?, îl întrebă scurt.

— Da, spuse Niki, scoțând din buzunar un teanc mare de euro. Ai aici tot, douăzeci de mii. Cu restul le-am plătit pe expiratele astea și am dat taxele la patrurile de noapte. Am acoperit dările cu țoalele, mâncarea și alte mărunțișuri.

— Cât ai strâns, mă?, se interesă Grizzly, fără să clipească.

— Douăzeci și patru de mii, boss, zise înghițind în sec, sub privirea bisturiu a șefului său. Patru mii am cheltuit, cum ți-am spus.

— Doar atât?

Cunoscându-l de ce este în stare, Niki nu răspunse imediat.

— Crezi că nu știu ce faci?, continuă șuierător Grizzly.

De frică, Niki recunosc:

— Mi-am tras și io o mie, spuse cu voce tremurată.

— Păi de ce, mă Niki, nu-ți dădem eu?, zise Grizzly și-l apucă de gât, până îi dădură lacrimile. Cât vrei să mai furi?

Tușind să-și scuipe plămâni după ce scăpă din strânsoarea ca de menghină, Niki răspunse abia respirând:

— Nu se mai întâmplă, boss.

— E ultima dată, gunoiule! Am zece ca tine, care abia așteaptă să-ți ia locul. Te omor și te-arunc în

mare, să te mănânce peștii. Ce-ai luat, îți tai din salariu.

— Nu mai fac, șefule. Iartă-mă!

— Eu nu pot. Du-te la popă să te ierte! Ai grijă de-acum încolo, te-am avertizat!

Grizzly puse banii în geacă și urcă la etajul casei, pe o scară de lemn care scârțâia din toate încheieturile. Deschise ușa primei camere și le surprinse pe fete fumând, așezate pe pat.

Când îl văzură, se înghesuiră de frică într-un colț.

— Și voi vă bateți joc de mine, ca maimuțoiul ăla de jos?, întrebă Grizzly, ducându-se amenințător către ele. Întârziați de la program și-mi faceți pagubă-n buget, nespălatelor! Lasă, că de-acum încolo vin eu mai des să vă controlez. Văd că Niki s-a făcut tovarăș cu voi, ca să mă falimenteze. Mama voastră de curve! Vă vând pe toate la albanezi, să vă-ndoape cu droguri și să vă țină sechestrate!

Se făcură mici și se așezară pe dușumeaua tocită, aștepând să le bată, așa cum făcea deseori.

— Plecăm acuma, vorbi Jeni în numele tuturor. Nu știam că vii.

— Păi ce, doar când vin eu respectați ordinele? Să nu vă mai văd în ochi!, țipă el.

— Gata, ieșim!

— De ce sunteți doar șapte?, întrebă el când văzu că lipsesc dintre ele.

— Trei sunt în camera ailaltă, zise Jeni și le îndemnă să iasă.

După ce încăperea se goli, Grizzly se uită dezgustat la hainele mototolite, aruncate în șifonier, și la paturile nefăcute.

Privi cu dispreț măsuța pe care erau împrăștiate farduri și creme de tot felul. Le aruncă pe jos, nervos că nu erau în stare nici măcar să-și facă puțină curățenie.

— Să-mi bag torpila-n botu' vostru de muieri puturoase, v-ați văzut cucoane-n Spania și nu mișcați un pai, zise și plecă spre cealaltă cameră.

Când intră acolo îl luă durerea de cap: fetele dădeau din mână în mână o sticlă de vin.

Toate încremeniră. Se uitau speriate și așteptau să vadă ce se întâmplă.

Grizzly o apucă de păr pe prima care îi ieși în cale și o lovi peste față, aruncând-o pe dușumea.

— Iuliano, nu mă așteptam la așa ceva de la tine!, urlă el. Când te-am adus, mi-ai promis că faci mai mult ca la Istanbul. Că acolo rușii ăia îți dădeau bătaie, mureai de foame și aveai doar clienți jegoși. Aici stai la Mediterană și te întâlnești cu persoane importante.

— Nu mă bate!, zise fata punându-și mâinile în cap.

— Păi ce, asta e bătaie?, îi răspunse el, vrând să o lovească din nou.

— Nu mai da în ea!, țipă de pe pat una dintre fete, care prinsese curaj. Bate-mă pe mine-n locul ei! Maică-sa are cancer.

Grizzly se opri. O întrebă pe Iuliana:

— Așa este?

— Da, răspunse ea, plângând în hohote. M-a sunat frati-miu aseară. E grav.

— Voi dați-i drumul la treabă! Ea rămâne aici, le repezi Grizzly.

Fetele plecară în grabă.

Cu ochii în lacrimi, Iuliana își șterse nasul cu mâneca bluzei.

— Are cancer la plămâni, spuse suspinând. Ne-a crescut singură. După ce-am plecat eu la cînșpe ani de la Chișinău, s-a-mbolnăvit. Eu i-am ajutat cu ce-am putut. Degeaba!

Grizzly băgă mâna în geacă și scoase patru sute de euro, pe care îi aruncă pe pat.

— Du-te-acasă și te-ntorci după ce rezolvi acolo. Banii mi-i dai după aia.

— Mulțumesc, boss!, zise fata și veni către el să-l ia în brațe.

O respinse și ieși pe ușă, strigând de pe scări la Niki:

— Iuliana pleacă acasă trei zile. Ai grijă să acoperi și strada ei. Ai înțeles?

— Da. O duc p-aia nouă, din Ucraina. Nu prea e rodată, da' arată bine. Se bagă repede pe sub pielea ălora cu bani.

— Vezi, poate-o lași de capu' ei și se lipește de vreun client. Știi că e periculos.

— Știu, șefule, aici nu există dragoste.

— Ai grijă, că-ți iau aeru' dacă mai greșești o dată. Duc fete peste tot și trag din greu să strâng banu'. Iar

tu ai început să mă ataci la profit. Dacă ar face toți ca tine, unde-aș ajunge?

Niki dădu din cap că a înțeles. Îl conduse la ușă și ieși primul în stradă, să se asigure că totul este în regulă.

Se uită cu atenție și nu observă nimic suspect. Doar că lângă zidul casei era așezat un cerșetor cu o pătură pe el, care nici nu ridică măcar capul când Niki îl întrebă:

— Iar ai venit?

Omul nu răspunse.

Grizzly se opri în fața lui și lovi cu piciorul rucsacul jerpelit de pe trotuar.

— Cine e, mă, ăsta, îl cunoști?, se adresă el lui Niki.

— Nu-l cunosc prea bine. E român de-a' nostru și fetele l-a pripășit p-aci. Îi mai dă de mâncare, câte-un bănuț, d-astea.

Grizzly se aplecă la urechea lui Niki:

— Dacă l-a băgat garda pe lângă noi?

— Nu, boss, că ne dăm și noi seama, doar ne pricepem. Și-i avem pe băieții ăia spanioli, care ne mai spune una, alta.

Grizzly se întoarse spre cerșetor și îl apucă de bărbie, ridicându-i capul. Era tânăr, cu trăsături frumoase, în contrast cu hainele ponosite. Cu barba mare, părul nespălat și ciufulit, ținând pătura cadri-lată pe umeri, bărbatul îl privea la rândul lui cu interes.

— Zi, mă, ce-i cu tine p-aci?

— Lasă-mă-n pace, că nu te supăr cu nimic, zise el umil.

— Bă, ce cauți lângă casa mea, n-auzi?, îl întrebă Grizzly nervos.

Omul nu răspunse. Îi dădu mâna la o parte și își trase lângă el rucsacul negru.

— Ce-ascunzi acolo?, i-l smulse Grizzly suspicios. Ești vreun gabor sub acoperire sau vreun combinator trimis să-mi fure fetele?

Bărbatul tăcea în continuare, provocând iritarea lui Grizzly. Acesta trase cu atenție fermoarul și, uitându-se în interior, scoase un pulover, un săpun și o periuță de dinți. Scotoci și prin celelalte buzunare, dar nu găsi nimic altceva.

Cum se uita la rucsac, îi atrase atenția o bucățică de piele agățată de una dintre bretele, pe care erau imprimate două litere aurii, „DD”.

Grizzly tresări și se duse uimit către becul din fața casei.

Privi mai atent și avu o senzație ciudată. Literele îi aminteau de anii de școală. Văzuse desenul acela aproape în fiecare zi și știa că semnificația lui se lega de un singur om.

Se întoarse bănuitor la bărbatul așezat pe trotuar și îl întrebă, arătând spre rucsac:

— Țsta e-al tău?

— Da, îi răspunse acesta, cu privirea coborâtă.

— De când îl ai?

— De când eram în liceu.

Grizzly respiră adânc, surprins de răspuns, și după un timp zise:

— Asta înseamnă că tu ești... Dominic. Dominic Donis.

Tânărul se ridică șovăitor și veni către el. Îl studie atent, la rândul lui.

— Eu sunt. Mă cunoști?

— Foarte bine. Am fost colegul tău de bancă.

Dominic îl privi de aproape și, când îl recunoscu, inima începu să-i bată cu putere.

— Marian?

— Eu, frate, cine altul?

Îl măsură din cap până-n picioare și cu greu crezu ce vedea.

— Cum ai ajuns, mă amărâtule, în halul ăsta?, îl întreabă Grizzly.

— E o poveste lungă, răspunse bărbatul oftând.

— Să-mi povestești tot.

— Are rost?

— Da, frate, are. O să te-ajut, cum m-ai ajutat și tu în școală. Fără tine, rămâneam cu patru clase. Dar uite-n ce hal ești!, se miră Grizzly din nou.

Dominic lăsă privirea în pământ.

Cum e viața asta! Își întâlnise fostul coleg într-o situație stranie. Copilul sărac pe care îl ajutase în școală stătea acum în fața sa, compătîmîndu-l pentru ce ajunsese: un om al străzii.

Aveau multe amintiri împreună. Dominic provenea dintr-o familie cu pretenții, tatăl arhitect și mama directorul unei companii de succes, iar

Marian, un băiat de periferie crescut, împreună cu fratele său, de un tată bețiv care venea acasă pe trei cărări.

— Hai să mergem, îi zise Grizzly și-l luă de după umeri. Îmi povestești pe drum ce-ai pățit.

Se întoarse spre Niki și îi spuse:

— Du-te și plasează trupa. Să nu uiți că te-ai apropiat de prăpastie.

— Ok, boss. Stai liniștit, răspunse burtosul.

— Nu pot, bă, că voi îmi scădeți teancul de bani, băga-v-aș torpila-n bot, îl contră Grizzly. Hai, și-acum dispari!

Mirat de ce vede, Dominic își aduse aminte de clasa a cincea, când îl întâlnise pe Grizzly. Cu hainele ponosite și retras în ultima bancă – simțise nevoia să-l ajute din primul moment.

Relația lor stârnise tot felul de discuții. Toți se întrebau ce e cu legătura asta: un prăpădit dintr-un cartier mărginaș al Bucureștiului, needucat și băgat în tot felul de combinații ale șmecherilor de stradă, și un adolescent care avea toate atuurile ca să devină cineva. Era o alăturare nefirească, greu de înțeles.

Pe Dominic îl impresionaseră vizitele în casa dărăpănată de la periferie, unde tatăl lui Grizzly, un bețiv notoriu în cartier, vindea tot ce agonisea ca să-și cumpere zilnic rachiul acela ordinar.

— Mai știi când mi-ai dat să copiez la examenul pentru liceu și după aia la bac?, îi aminti Grizzly.

— Da. Noroc că ne-au pus unul lângă altul și am putut să-ți dau foile.